

הבובות של נעה

ליום ההולדת קיבלה מאשה בובה ברברה.
במעיל ורוד, עם עיניים כחולות ושערות
זהובות המתגלגלות עד המותניים. ובנוסף
גם בית בובות עם שלושה חדרים ולידו גם
מוסך. לוחצים על ידית, הדלת זזה הצדה
ובפנים מכונית שחורה, מחכה, מוכנה
לנסוע לאן שרוצים. הגה, מושבים, הכל כמו
ממשי רק קטן.

ובבית מיטה, שטיח רצפה, שולחנות,
כיסאות! גם חדר אמבטיה עם מקלחת
ומראה. ועוד תלבושות לבובה! שמלות,
חצאיות, בגדי ים ובגדי חתונה!
"איזה יופי!" שמחה מאשה, ולא ידעה איפה
להעמיד הכל. בחדר מעט מקום. ולאן לשים
את כל הבובות הישנות?

העכבר כבר קרח, הפרווה שלו
משופשפת. ואצל החתול חתולון כבר
רואים את התפרים. והבובה קטקא כבר
לא יפה, שערות סבוכות, בגדים
מרופטים.

"זרקי אותם" צחקה הבובה ברברה
"הרי לא תצאי אתם לרחוב כי יצחקו
ממך."

מאשה לא חשבה הרבה, אספה את כל
הצעצועים ישנים ושמה תחת המיטה.
את בית הבובות העמידה על השולחן,
ליד החלון.

ובחדר של ברברה העמידה הכל
במקומו. הכל מוצא שם חן בעיניה.

ספלים, כוסות, מזלגות וסכינים, איזה דברים נפלאים! יין נראה בבקבוקים, גם אדום וגם
לבן.

ברברה מסתובבת כל היום לפני הראי. פעם לובשת שמלה אחת, פעם שניה. מאשה
רוחצת אותה, סורקת ומאכילה, ומובילה במכונית..

יום עבר ומאשה לא הרגישה בכלל.
אמא כבר כמה פעמים קראה "לכי
לישון!" ומאשה רק עונה "עוד מעט,
עוד מעט. רק עוד קצת!"
בסוף ברברה נשכבה במיטה שלה.
"לילה טוב, בובתי שלי!"
"ביי, ביי" פיהקה ברברה ודלתות
הבית נסגרו.

שקט בבית כולו. מאשה שכבה
והביטה על בית הבובות שלה. היא
כלל לא חשבה על בובה קטקא
הישנה שלה, על העכברון, על הארנב
ועל חתול חתולון. הם מסכנים רק
נאנחו תחת המיטה. לא נוח להם,
קשה על הרצפה הקשה וקרה. הם
בכו קצת, בכו ואחר כך מצאו נעלי
בית ישנות של אמא עשויות פרווה, ושטיח קטן, התחבקו ונשכבו כך.

אמא באה, כיסתה את מאשה, שמה יד על ראשה - חם! חם! חם! היא שמה לה מדחום.

בחדר היה חם. אמא פתחה חלון ויצאה בשקט.
באותו זמן בבית של ברברה צלצל טלפון לבן. משהו נשמע
שם, משהו נפל, נשמע קול של צעדים קטנים, טפ-טפ-טפ. זו
ברברה שקמה, ניחשה מאשה. דבר מוזר! לא כדאי לישון,
אלא לבדוק מה יהיה הלאה!

"הלו, הלו! שלום!" קראה ברברה לשפופרת "נתנו אותי
במתנה לאיזו שהיא ילדה טיפשה. היא תלתה מחבט על הקיר
בחדר אמבטיה ואותי השכיבה לישון בבגד ים!" צחקה ברברה
"ואיך זה אצלכם? אינכם מתגעגעים? אז בואו לבקר! נעשה
מסיבת ערב!"

מאשה שמעה, התרגשה, כעסה. "איך זה, אני – טיפשה. כל
היום היא חייכה אלי ועכשיו משמיצה אותי!"
ברגע שמאשה נרדמה, התחילה לחלום:
"מאשה! מאשה! תתעוררי! אורחים באים אלי, סרקי אותי,
תכיני כריכים עם גבינה או עם נקניק. נו, כמה עוד זמן
תשכבי?"

. והנה מתחת המיטה יוצאת הבובה קטקא, ואחריה העכברון, הארנב והחתול חתולון.

"למה תצעקי! הרי את רואה שמאשה שלנו חולה, אסור להעיר

אותה" אמרה קטקא.

"ומי את, שתתני לי פקודות?"

"אני בובה קטקא ואלה

החברים שלי. נתנו אותנו למאשה במתנה לפני הרבה,

הרבה זמן, כשהיא עוד הייתה בת שנה.

"אנו עכשיו חיים תחת המיטה" הוסיף העכבר בגאווה.

"לא נורא, נתרגל" נאנח הארנב מאחרי גבו.

"אמנם קצת דחוס, אך אנו לא נעלבנו" אמר חתול

חתולון בעקבות חבריו.

"ואני ברברה. אני מלכת יופי. אתם רואים איזה בגדים

יפים יש לי? וזה הבית שלי, ובמוסך מכונית."

"יפה מאוד" אמר העכבר בנימוס "ולנו מכונית משא

בחוץ, שם ליד מלונת טאבקה הכלב."

"אז בואו ונשחק בבית חולים. אני אהיה
הרופא" אמר העכבר "קטקא תהיה
אחות, חתול חתולון והארנב יהיו אחים
סניטרים ואת, ברברה תהי החולה. אנו
נטפל בך, נמרח במשחות, נחבוש אותך,
נעשה לך חוקן."
"הידד, קדימה!" קראו כולם בשמחה.
"תהיו בעצמכם חולים. גם כן רעיון. אלי
חברים יבואו ואני, איך אקבל אותם?
מרוחה במשחה?"

"להפך, משחק נהדר. מיד אחרי בית
החולים נשחק בבית מרחץ ומכבסה!"
הציעה קטקא.
"מצוין! אני אהיה בלן!" קרא העכבר "נוכל
להתרחץ, ואחר כך לכבס לבנים, לייבש
ולגהץ" קראו הארנב וחתול חתולון.
"בדיוק אצלך ישנה אמבטיה ומגהץ" בובה
קטקא הציעה לתוך בית הבובות "אנחנו כך
משחקים יחד עם מאשה."
"לא, בשום אופן לא. לא אתן לכם להיכנס
לאמבטיה ולא אתן את המגהץ" ענתה
ברברה.

"אז הבה נשחק בחתונה. את, ברברה, תהי הכלה."
"ומי החתן?" ברברה הביטה סביב על הנאספים.
"אני יכול להיות" אמר העכבר "וגם הארנב מתאים. וחתול חתולון יתחתן עם קטקא. לטכס נישואין ניסע במכונית שלך."
"הנה, מצויין" שמחו כולם ורק ברברה סירבה.

"לא, לא. ראשית כל יש לי כבר חתן. קוראים לו דן. אנו הכרנו עוד בחנות, עמדנו על אותו המדף. ושנית, במכונית שלי אין מקום לכולם. אתם שמנים ושעירים. לא נעים לי אתכם. יש לי הצעה אחרת בשבילכם. אתם תהיו המשרתים שלי. העכבר יהי נהג. הארנב - חצרן, החתול - שומר ואת קטקא, לכי ישר למטבח, לשטוף כלים."

"ואת? מה את תהי?" שאל חתול חתולון.
"זה כל העניין שאני - לא כמוכם! אני אהיה ברברה!"

באותו הרגע נשמע צלצול, קולות וצעדים. ברברה נכנסה לבית שלה וכל יתר החבורה רצו והסתתרו תחת המיטה. היה לבם ברור - רופא הגיע למאשה. בעל משקפיים, במעיל לבן ועם תיק שחור גדול.

מתוך סקרנות הם הציצו לתוך החדר. אמא ראתה אותם, הרימה מהר ושמה למאשה תחת השמיכה.

הרופא בדק ואמר לפני שיצא "תחבושת לחזה ולשכב במיטה. לקחת את התרופות שרשמתי ולשתות תה עם דבש."

"אני לא רוצה תחבושת, היא
צורבת! ולא אשתה את השיקוי
המבהיל!" בכתה מאשה.
"אז ניתן קודם את התרופה
לברברה" אמרה אמא "איפה
היא?" ואמא פתחה את דלת
בית הבובות. אבל שם לא
מצאה את ברברה. כשזו שמעה
את השיחה, הסתתרה מיד.

ואז הארנב, העכבר, חתול
חתולון וגם קטקא קראו ביחד
"אנחנו! אנחנו נקבל תחבושות!
נשתה את התרופה וגם נבלע
כדורים!"

אמא שמחה. "הנה גיבורים.
תשכבו בשורה. תתרפאו ביחד.
כף תרופה למאשה וגם לכולם.
למאשה תחבושת על החזה
ולאחרים גם. לעכבר על הבטן,
לארנב, לחתול ולקטקא אפילו
שתי תחבושות. תשכבו ותסבלו,
אחזור עוד מעט" אמרה אמא
והלכה למטבח להכין תה.

מאשה סבלה מאוד מהתחבושת, אבל לא בכתה.

ברברה יצאה ממחבוא שלה. "מה את חושבת, איזו שמלה ללבוש? אדומה או לבנה?"

מאשה ניסתה לחייך "אדומה, אדומה" אמרה "בואי הנה, אלי, על הכרית. ראי, כואב לי."

"אני לא אקמט את שמלתי" אמרה ברברה בהתמרמרות ושוב הסתתרה.

מאשה נעלבה והתחילה לבכות, ואמא חשבה שזה בגלל התחבושת, ובאה בריצה, להוריד לה אותה. רק קטקא הבינה. "אל תבכי, מאשה. הרי אנחנו אוהבים אתך."

מאשה חיבקה את קטקא, את
הארנב וגם את העכבר וחתול
חתולון והתחילה לשתות תה.
קטקא נתנה לה דבש בכף גדולה,
והחתול ליקק את השפם שלו.
"כמה שהם מצחיקים" חשבה
מאשה. והם הרי לא זקנים ואפילו
טובים. הנה מחר אקום, אתפור
אוזן לעכבר ולארנב אתקן את
מכנסיו. את הבובה קטקא צריך רק
לרחוץ, לסרק ולהכין לה שמלה
חדשה.
כשמאשה גמרה לשתות אמרה
אמא "עכשיו לישון!" כיבתה אור
והלכה.

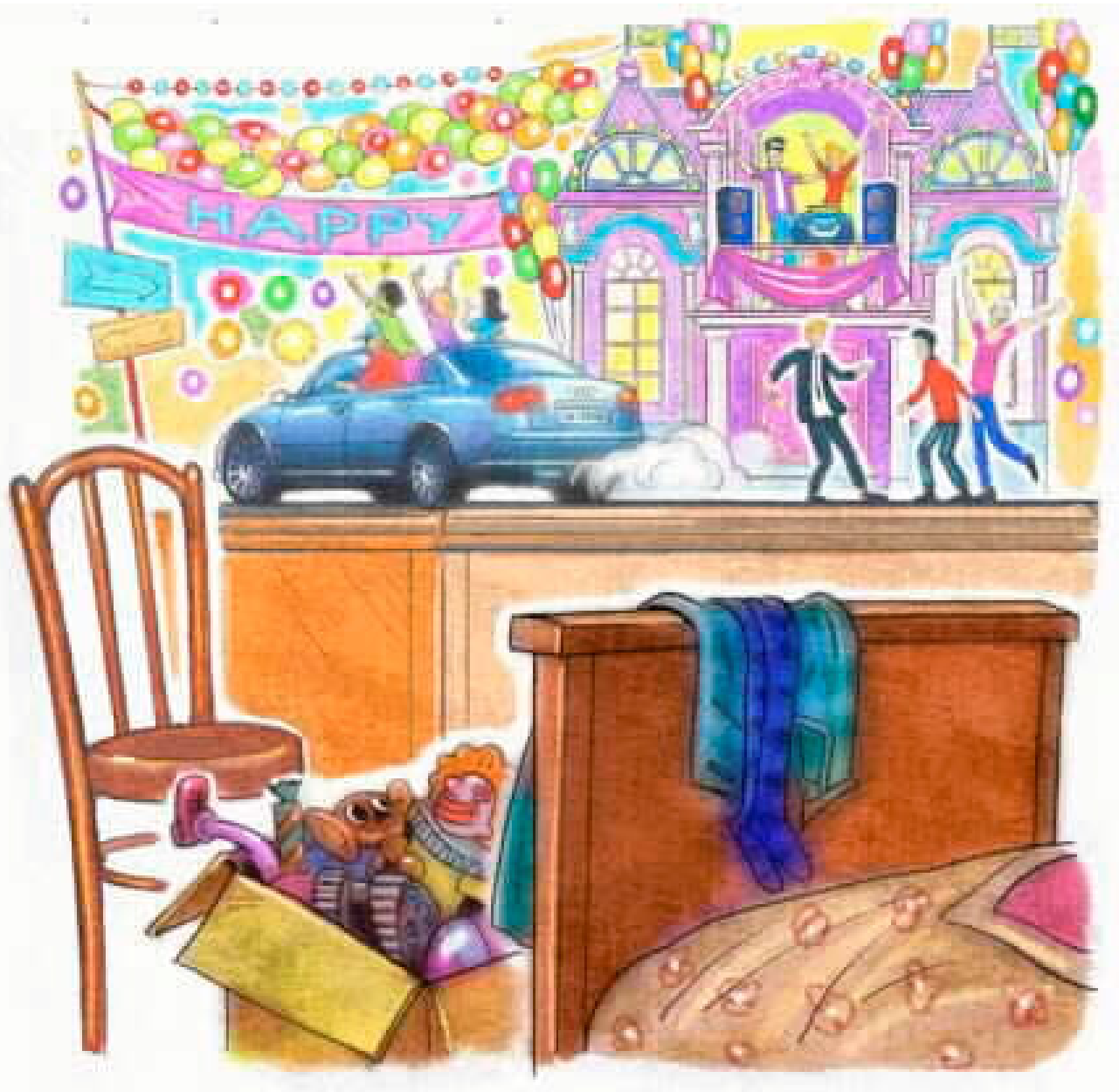

פתאום זה התחיל. דרך החלון הפתוח עף מסוק,
מסוק צעצוע אמנם, אבל כמו ממשי. הוא עשה
סיבוב בחדר ונחת באמצע שולחן ישר לפני בית
הבובות.

המנוע כבה
ומהסולם
ירדה אל
ברברה
חברתה הלי,
יפיפייה כמוה,
רק בעלת
שערות
שחורות. הן
באו זו אל זו
והתחבקו.

"את נראית נהדר"
"לא, את יותר טוב."
"את ממש כוכב!"
"ואת מעל כולם!"

מהמסוק יצא בחור, נאה,
ספורטאי. בעל כובע, משקפי
טייס, מכנסיים לבנים, כאלה לפי
האופנה.

קראה ברברה והתנפלה על
צווארו. האורחים נכנסו לביתה של
ברברה ושם התחילו לרקוד לצלילי
גיטרה ותופים.

אחרי הריקודים ברברה הראתה
לאורחים את המכונת שלה. דן
התיישב אחרי ההגה והחברות
התיישבו מאחור. המכונת
התחילה לנוע על השולחן
במהירות. הלי וברברה צעקו
וצחקו בסיבובים החדים.

"בלי כל מחשבה" חשבה קטקא
כשראתה זאת "איך הם יכולים
להתנהג כך כשמאשה חולה.
רק לחשוב! מסתובבים
ומקפצים וזה בכלל לא שמח."
הירח כבר הסתתר מאחורי
העצים כשהאורחים התחילו
להיפרד מברברה.

"אני מסכנה כל כך" נאנחה ברברה
כשחיבקה את חברתה "לא אחזיק
מעמד כאן אפילו שבוע בכפר זה.
שעמום כזה בסביבה. אני אמות
מגעגועים בלעדיכם."
"אז נציל אתך" אמר דן בהחלטיות
"עלי על המסוק".
"ומה עם השמלות שלי, עם המראה
וכל היתר? איך אשים את הבית
שלי על המסוק?"
"עזבי את הכל. אצלנו בחנות מלא
מכל טוב" אמר דן כשעזר לה לעלות
לתא המסוק.
מדחף התחיל להסתובב, המסוק
עלה לאוויר ויצא דרך החלון הפתוח.

למאשה הוטב. הלילה נסוג, שמיים
התחילו להתבהר ובובה קטקא נאנחה
בהקלה.
וכעבור יומיים, מיד בבוקר, העכבר
הסתובב בחצר, התישב אחרי ההגה של
משאית העץ שלו.
"הי, כולם לעלות! ניסע ליער לאסוף
תותי-בר!"
הארנב וחתול חתולון התישבו בארגז.
ומאשה לקחה לידיים את קטקא, לבושה

בשמלה חדשה, ורצה עם כולם ליער.

על כך שמאשה רבה קודם עם בובה
קטקא כולם שכחו.
וגם איש כבר לא זוכר את היהירה,
הרעשנית.. איך קראו לזו שם..

